

Đi Chơi Tuyệt

Đi chơi tuyết kỳ này học được vài điều hay hay. Thông thường khi đi với các em và các Phụ Huynh trong Đoàn thì coi như là một sinh hoạt Hướng Đạo của Đoàn, nhưng kỳ này vì đi chỉ có một buổi, mà xin permit không kịp nên các Anh Chị Phụ Huynh và các Trưởng đồng ý đi theo kiểu gia đình đi chơi, mạnh ai nấy lo, ai muốn đi sớm, đi trễ tùy ý, hẹn nhau tại Glen Helen Park ở trên núi.

Sáng hôm đó trời mưa, thế là điện thoại reo tứ phía, “Mưa thế này thì có đi không ...” “Trời mưa lạnh quá nằm trong giường ấm hơn, thôi trưởng ráng đi một mình đi, have fun nhe...”, một số lớn quyết định nằm nhà sướng hơn, chỉ còn vài gia đình rủ nhau đi, thiệt là buồn năm phút.

Ghé vô đồ xăng thì có người gọi về báo “phí huê 91” đang kẹt, nên đi 57 thì hay hơn. May mà mình chưa lên “phí huê 91”, thế là ta cứ nhắm 57 mà đi, đường chạy phom phom ngon lành, đi được một lúc lâu thì nhớ đến trưởng Nhân có nói sẽ đi trễ hơn nên nhờ bà xã gọi cho trưởng Nhân biết để tránh đi 91.

Đi 57 North, qua 60 East ngon lành, đi được một lúc thì trưởng Nhân gọi cho biết là vừa mới vô 15 North. Quái lạ, ông Thần này chở theo bà bầu trên xe mà chạy đi đâu mà chạy lẹ dữ vậy, qua mặt mình lúc nào mà mình không biết,..... hỏi lại mới biết trưởng Nhân vẫn đi “phí huê 91” chứ không có đi 57 như mình, theo lời trưởng Nhân thì 91 hay kẹt nhưng sau khi qua khỏi 71 thì OK. À há, học được điều thứ nhất là đi đường kia xa hơn “phí huê 91.”

Bắt đầu từ đó đường đi thoải mái, trời có lúc nắng thật đẹp lúc thì mây mù xám xịt, khi bắt đầu lên núi thì nắng trở lại thật đẹp, nhìn xa xa tít cao trên đầu ngọn núi đã thấy tuyết trắng, như vậy cũng khỏi bỏ công đi, chắc chắn là có nhiều tuyết. Càng lên cao trời càng âm u và một vài giọt mưa lâm râm làm ướt kính xe, lên cao hơn mưa nhiều và gió mạnh hơn, đã thấy tuyết hai bên đường. Qua khỏi một khúc quanh trời hoàn toàn âm u, mưa rơi trở thành tuyết rơi thật nhiều thật đẹp, vui quá là vui, bà xã vui và thích vô cùng vì chưa bao giờ được thấy tuyết rơi nhiều như vậy, bả càng vui thì trong bụng mình càng lo, đi kỳ này không có sẵn sàng, không có mang theo ”dây xích” cho bánh xe, tuyết đổ xuống kiểu này không biết sẽ ra sao. Càng lên cao tuyết càng nhiều, mà vẫn chưa tìm được cái park nơi hẹn, bên đường thấy vài chiếc xe van đậu lại đang chơi tuyết, người nào cũng trùm kín mít, tiếp tục đi một lát thì thấy tấm bảng Glen Helen Park phủ đầy tuyết mà sao không có đường đi vô, tuyết đã phủ cao, ngập kín đường đi, hoàn toàn trắng xóa, tuyết rơi càng nhiều, gió thổi càng mạnh, tầm nhìn xa chỉ được khoảng 20-30 feet là nhiều, đằng sau, xe của anh Trí vẫn bám theo sát, ngoài ra không có một chiếc nào khác.

Kiểu này không được, quanh park vắng lặng không một bóng người, không thấy phe ta đâu hết, lấy phone ra để gọi, không có signal, biết là

Xe trưởng Khiêm chạy đằng trước

lên núi phone sẽ không có signal nhưng y y sẽ gặp nhau ở park nên không mang theo walkie talkie. Định xuống chơi và chờ phe ta đến nhưng tuyết và gió mỗi lúc càng nhiều, thôi đành vòng trở lại, không thể ở lại chờ nữa.

Trên đường xuống ghé lại chỗ mấy chiếc xe van lúc nãy để chơi, vừa xuống xe đã nghe láo nháo tiếng Việt, có mấy em đang chơi tuyết thật vui. Vừa lúc đó, từ trong xe chui ra một người trùm kín mít nói: “ ở ngoài tuyết rơi nhiều quá, bị ướt và lạnh chịu không nổi nên chui vô xe ngồi “. Ô thì ra là trưởng Nghĩa, phe ta đây rồi.

Gió lạnh, tuyết đổ xuống càng nhiều, chung quanh không có ai hết, ngoài phe ta và một chiếc xe ủi tuyết vừa mới đi qua. Gọi các em lại, đi xuống dưới thấp hơn chơi, ở trên này tuyết xuống nhiều quá lỡ xe không chạy được thì phiền lắm. Y như rằng, xe của trưởng Nghĩa bị kẹt tuyết chạy không được, thế là cả đám xuống xe đẩy, tới phiên xe tôi cũng thế, bánh xe tuột, quay vòng vòng không chạy được, nghe lời trưởng Tâm, lui xe lại thì xe không bị tuột bánh nữa và cố xoay sở thì chạy ra khỏi chỗ parking. Học được điều thứ hai , “ xe rear wheel drive “ khi lui trở thành “ front wheel drive” thì bánh xe bám xuống đường , dễ điều khiển hơn khi đi trên tuyết.

Xuống chỗ thấp hơn, ghé vào nơi có đông người đang chơi thật là vui. Nhìn lại chỉ còn có 4 xe: trưởng Khiêm, trưởng Đức, trưởng Linh và tôi, mấy chiếc xe kia chắc không muốn xe lại bị kẹt tuyết nên đã ra đi không lời từ giả. Khi xuống thấp hơn thì điện thoại có signal, liên lạc được với gia đình anh Bá Thành, kéo lại chơi chung.

Nơi này đẹp quá, tuyết bay lất phất, cả một vùng trời trắng xóa với những cành cây thông trĩu nặng phủ đầy tuyết. Một bức tranh thật đẹp. Trưởng Tâm bắt đầu lấy lò ra đặt ngay đằng sau xe nấu mì. Bụng đói, trời lạnh mà húp được một miếng nước lèo, ôi chỉ có chết, làm sao mà diễn tả cho hết được.

Tuyết lại đổ xuống thật nhiều, chúng tôi xin phép xuống núi trước trong lúc gia đình trưởng Khiêm, trưởng Đức, anh Thành ở lại chơi, trưởng Linh và trưởng Lâm thì còn đang đi hiking trong tuyết. Trưởng của Trường Sơn “Già mà còn gân lắm đó quý vị ơi“.

Đi chơi tuyết kỳ này vừa vui, vừa hồi hộp, lại học được vài điều mới và nhớ đừng bao giờ quên châm ngôn của ngành Thiếu “Sấp Sấn”.

Đỗ Việt Long
Trâu Cầm Mẫn